Отваря се Херцеговата тайна съкровищница, чието съдържание той никога нямаше време да разгледа. От нея най-напред излиза раздрусаният файтон, в който са впрегнати два коня, и вижда себе си как се вози с Лина Коен по Алеята към извора на Босна. Когато отметнат глави назад върху сваленото чергило, гледат изотдолу как короните на чинарите отминават бавно... Подковите на задъханите коне равномерно чукат в тръс: клоп-клап-клип-клок-клап-клок, клип-клак... Стенат и скриптят изхабените ресори на файтона, докато те скришом се целуват зад широките рамене на кочияша.

Един малък влак се промъква през зелевите градини на българите-градинари и цветните лехи на преселниците от Чехия, които можеха да поправят стенни часовници и да произвеждат електричество от вятър, улавяйки го умело с крилата на малки вятърни двигатели по покривите. Това е пътнишкият влак, който отива от Илиджа до Марин двор, минавайки покрай къщите на пенсионираните железничари (те седят на малки пейки край линията, с ръце в скута) - този влак потъва в ръжените полета, така че само черното перо над локомотива означава движение, а след това преминава с грохот по стария дървен мост над плитката река Железница, за да изплува под гигантските чинари, в чиито сенки гният аристократични вили. Къщите в предградията са построени в алпийски стил: тайнствени фронтони със сови и веранди за следобедния чай. Момчетата от Gymnasium-а, които идваха на училище с този влак, се наричаха "влакаджии". През зимата носеха въздълги балтони, ушити от бащините тъмносини шинели, обърнати наопаки. Бащите им бяха работници по линиите, стрелочници и кондуктори.

Градските момчета им завиждаха, че пътуват, защото винаги можеха да закъснеят за трудните часове. Влизаха групово, обикновено едва третия час, кротко сваляха избелелите си железничарски шапки, а от ръкавите им падаха аса и дами. Водачът им тогава спокойно казваше, че илиджанският влак е закъснял с деветдесет и седем минути по средноевропейско време.

"Добре, сядайте си по местата."